

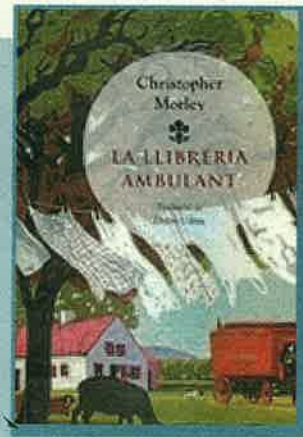
La tria per Andreu Loncà

LA VIDA SENZILLA

Quan acabes de llegir una novel·la que és escrita des de l'humor, com a professor, et quedes desarmat. A penes pots anotar cap element tècnic, a penes pots elucubrar sobre el contingut. Només somrius. Evòques les aventures, rellegeixes les frases més enginyoses. Res més. Si volguessis definir-ho, acudiries a conceptes tan vagues com *lleugeresa*, *bon humor*, *bondat arcàdica*... Podria ser aquesta alguna de les raons del poc crèdit en el món acadèmic de la literatura d'humor?

Christopher Morley, que provenia del món acadèmic més sofisticat, va escriure una primera novel·la, *La llibreria ambulante*, amb un esperit jocós: "Em pregunto si, en el tema de l'educació superior, no hi ha un excés de bajanades. No he vist ningú que pel fet de conèixer els logaritmes i altres menes de poesies sigui més ràpid

a l'hora de rentar plats o sargir mitjons." I afegeix "també he vist una gran quantitat de persones bones i pragmàtiques que s'han esguerrat per culpa de la lletra impresa. Llegir sonets, per exemple, sempre em fa venir singlot". Publicada el 1917, és contada des de la mirada vivaç i la llengua expressiva d'una dona de més de quaranta anys -Hellen MacGill-, més aviat grassoneta, *solterona*, de vida quieta, que un bon matí decideix invertir els seus estalvis en la compra d'una magnífica baluerna ambulante per evitar que son germà ho faci i s'esgueri pels camins dels llibres. El Parnàs, comprat per 400 dòlars, és un carruatge endreçat per transportar llibres de segona mà i vendre'ls entre els pagesos de Nova Anglaterra. Els personatges de la història són amablement tocats pels influxos radiants de la litera-

CRISTOPHER MORLEY

Títol: La llibreria ambulante.

Traducció: Dolors Udina

Editorial: Edicions el Cercle de Viena

tura, amb un toc marcat per escriure; Mifflin és un professor rosset que desitja vivament escriure'n un llibre, i Andrew MacGill, el germanet de la Hellen, ha deixat els negocis per viure al camp on hi ha escrit un volum cèlebre que tracta de les bondats de la vida "al cor de la Natura". Tots aquests personatges,

a la seua manera, són fruit d'un temps en què viure no era car. No es necessitaven gaires diners per poder transitar amb un carro pels camins. Mifflin és un home que es diverteix llegint llibres arraulit en una llitera mentre a fora plou. Diguem que, contradint un anunci d'ara, no té somnis cars. L'obra acaba bé. Narra una manera de viure i de llegir suspesa del viatge, entès en la forma més barata. És el goig que practiquen tots els que els agraden les furgonetes rodants però, en aquest cas, amb llibres.